

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 192

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 17 martie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
12.	— Lege privind supravegherea macroprudențială a sistemului financiar național	2-4	
296.	— Decret pentru promulgarea Legii privind supravegherea macroprudențială a sistemului financiar național	4	
★			
302.	— Decret privind conferirea Ordinului <i>Meritul Cultural</i>	5	
303.	— Decret privind conferirea Medaliei <i>Bărbăție și Credință</i>	5	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 787 din 15 decembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (4) și (10) din Codul de procedură penală	6-11		
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
21.	— Ordonanță de urgență pentru completarea art. 2 alin. (1) din Legea nr. 121/2011 privind participarea forțelor armate la misiuni și operații în afara teritoriului statului român	12	
128.	— Hotărâre privind stabilirea plafonului maxim pentru cheltuielile de cazare aferente imobilelor cu destinația de locuință de serviciu și imobilelor cu destinația de		
			locuință, propuse în vederea vânzării, din fondul locativ administrat de Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, pentru anul 2017
		129.	— Hotărâre pentru completarea art. 8 din Hotărârea Guvernului nr. 1.215/2009 privind stabilirea criteriilor și a condițiilor necesare implementării schemei de sprijin pentru promovarea cogenerării de înaltă eficiență pe baza cererii de energie termică utilă
		130.	— Hotărâre pentru abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 906/2016 privind aprobarea circumstanțelor și a procedurii specifice aferente programului strategic de înzestrare „Corvetă multifuncțională”
		131.	— Hotărâre pentru abrogarea art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 992/2016 privind rechemarea și numirea unui consul general
		132.	— Hotărâre pentru abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 996/2016 privind numirea unui consul general
		133.	— Hotărâre pentru abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 986/2016 privind numirea unui consul general
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI			
		273.	— Decizie privind numirea domnului Marian Burcea în funcția de membru al consiliului de administrație și de președinte al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, cu rang de secretar de stat

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****privind supravegherea macroprudențială a sistemului financiar național**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I**Dispoziții generale**

Art. 1. — (1) Se înființează Comitetul Național pentru Supravegherea Macroprudențială, denumit în continuare *Comitetul*, ca structură de cooperare interinstituțională, fără personalitate juridică, din care fac parte reprezentanți ai Băncii Naționale a României, ai Autorității de Supraveghere Financiară și ai Guvernului.

(2) Fără a aduce atingere prerogativelor conferite de lege autorităților prevăzute la alin. (1), misiunea Comitetului este de a asigura coordonarea în domeniul supravegherii macroprudențiale a sistemului financiar național, prin stabilirea politicii macroprudențiale și a instrumentelor adecvate pentru punerea în aplicare a acestora.

Art. 2. — (1) Obiectivul fundamental al Comitetului este de a contribui la salvagardarea stabilității financiare, inclusiv prin consolidarea capacității sistemului financiar de a rezista șocurilor și prin diminuarea acumulării de riscuri sistematice, asigurând pe această cale o contribuție sustenabilă a sistemului financiar la creșterea economică. Sintagmele *sistem financiar* și *risc sistemic* au înțelesurile prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 1.092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru risc sistemic.

(2) În îndeplinirea obiectivului fundamental prevăzut la alin. (1), Comitetul este independent din punct de vedere operațional.

Art. 3. — (1) În vederea îndeplinirii obiectivului fundamental prevăzut la art. 2 alin. (1), Comitetul are următoarele atribuții:

a) identificarea, colectarea și analiza informațiilor necesare în vederea îndeplinirii obiectivului fundamental;

b) identificarea, monitorizarea și evaluarea riscurilor sistematice;

c) identificarea instituțiilor și structurilor sistemului financiar care sunt relevante din punct de vedere sistemic;

d) elaborarea strategiei privind politica macroprudențială în vederea îndeplinirii obiectivului fundamental;

e) emiterea de recomandări și avertizări în vederea prevenirii sau diminuării riscurilor sistematice la adresa stabilității sistemului financiar național;

f) emiterea de recomandări și, după caz, avertizări pentru asigurarea implementării recomandărilor Comitetului european pentru risc sistemic sau, după caz, emiterea de recomandări și avertizări necesare ca urmare a avertismentelor Comitetului european pentru risc sistemic, emise în baza atribuțiilor conferite acestuia prin Regulamentul (UE) nr. 1.092/2010;

g) monitorizarea implementării recomandărilor emise de Comitet și a măsurilor adoptate la nivel național, ca urmare a recomandărilor și avertizărilor emise de Comitet;

h) stabilirea, reevaluarea periodică și urmărirea obiectivelor intermediare ale politicii macroprudențiale;

i) stabilirea, la nivel național, a instrumentelor macroprudențiale și reevaluarea periodică a acestora, precum și

recunoașterea instrumentelor macroprudențiale stabilite de autoritățile din alte state membre;

j) emiterea de opinii consultative în domeniul său de competență, potrivit prevederilor legale în vigoare;

k) emiterea de recomandări pentru asigurarea punerii în aplicare la nivel național a regulamentelor, deciziilor, recomandărilor, orientărilor, ghidurilor emise în domeniul supravegherii macroprudențiale, adoptate la nivelul Uniunii Europene.

(2) În exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (1), Comitetul acționează în calitate de:

a) autoritate macroprudențială în sensul Recomandării Comitetului european pentru risc sistemic din 22 decembrie 2011 privind mandatul macroprudențial al autorităților naționale (CERS/2011/3);

b) autoritate desemnată, în sensul dispozițiilor cuprinse în secțiunile I și II, cap. 4, titlul VII din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE;

c) autoritate desemnată, în sensul prevederilor art. 458 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012.

(3) În aplicarea prevederilor alin. (2) lit. b), Comitetul este împuternicit să emită un regulament privind metodologia și procedura utilizate de acesta pentru stabilirea instrumentelor macroprudențiale prevăzute în secțiunile I și II, cap. 4, titlul VII din Directiva 2013/36/UE, precum și sfera de aplicare a acestor instrumente, în vederea emiterii de recomandări în acest sens. Regulamentul se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, precum și potrivit art. 10 alin. (4).

(4) În exercitarea atribuțiilor sale, Comitetul monitorizează modul în care se asigură respectarea și, după caz, luarea măsurilor necesare punerii în aplicare a regulamentelor, deciziilor, recomandărilor, orientărilor, ghidurilor emise în domeniul supravegherii macroprudențiale, adoptate la nivelul Uniunii Europene.

(5) În plus față de atribuțiile prevăzute la alin. (1), Comitetul este responsabil de coordonarea gestiunii crizelor financiare, sens în care emite recomandări în vederea stabilirii măsurilor necesare pentru reducerea riscului de contaminare, în cazul în care unul sau mai mulți participanți la sistemul financiar se confruntă cu dificultăți care au impact sistemic, și monitorizează implementarea acestora.

(6) În exercitarea atribuțiilor sale, Comitetul are competența de a solicita toate datele și informațiile necesare în vederea îndeplinirii obiectivului său fundamental, inclusiv informații de la Banca Națională a României și Autoritatea de Supraveghere Financiară, informații de la alte autorități și instituții, inclusiv aflate în afara ariei de reglementare a acestor autorități, precum și informații la nivel de instituție în urma unei solicitări justificate,

luând totodată măsurile necesare în vederea asigurării confidențialității acestora, autoritățile și instituțiile sesizate fiind obligate să furnizeze informațiile solicitate.

(7) Comitetul are obligația de a transmite Guvernului, Băncii Naționale a României și Autorității de Supraveghere Financiară informațiile relevante necesare în vederea îndeplinirii atribuțiilor acestora.

(8) În scopul exercitării atribuțiilor conferite prin prezenta lege, Comitetul asigură cooperarea și schimbul de informații cu Comisia Europeană, cu Autoritatea Bancară Europeană, cu Comitetul european pentru risc sistemic, precum și cu autorități echivalente din alte state membre, luând măsurile necesare în vederea asigurării confidențialității informațiilor primite.

(9) Comitetul informează Comitetul european pentru risc sistemic asupra acțiunilor întreprinse în vederea prevenirii și diminuării riscurilor sistemice la nivel național, cu respectarea, după caz, a termenelor prevăzute în recomandările acestuia ori în alte acte relevante emise la nivelul Uniunii Europene.

Art. 4. — (1) Pentru implementarea la nivel național a măsurilor necesare în vederea prevenirii sau diminuării riscurilor sistemice, Comitetul este împuternicit:

a) să emită recomandări și avertizări adresate Băncii Naționale a României și Autorității de Supraveghere Financiară, în calitate de autorități naționale de supraveghere financiară sectorială;

b) să emită recomandări adresate Guvernului, în scopul menținerii stabilității financiare;

c) să solicite Comitetului european pentru risc sistemic să emită o recomandare în vederea recunoașterii de către unul sau mai multe state membre a instrumentelor macroprudențiale recomandate de Comitet.

(2) Destinatarii recomandărilor sau avertizărilor Comitetului prevăzuți la alin. (1) pot să adopte măsurile corespunzătoare, inclusiv emiterea de reglementări, în vederea respectării recomandărilor sau, după caz, pot să întreprindă acțiuni în vederea diminuării riscurilor asupra cărora au fost avertizați. Destinatarii informează Comitetul cu privire la măsurile adoptate sau, în cazul în care nu au adoptat astfel de măsuri, informarea va cuprinde motivele neadoptării acestora.

(3) În cazul în care Comitetul constată că nu s-a dat curs recomandării sale sau că destinatarii nu au justificat în mod adecvat lipsa lor de acțiune, acesta informează, în condiții de strictă confidențialitate, destinatarii.

CAPITOLUL II

Organizarea Comitetului

Art. 5. — (1) Comitetul are următoarea structură organizațională:

a) Consiliul general;

b) Comisia tehnică privind riscul sistemic;

c) Comisia tehnică privind gestiunea crizelor financiare;

d) Comitetul științific consultativ, alcătuit din reprezentanți ai mediului academic și universitar;

e) secretariatul.

(2) Consiliul general este responsabil cu adoptarea deciziilor în vederea îndeplinirii obiectivului fundamental al Comitetului prevăzut la art. 2 alin. (1).

(3) Comisia tehnică privind riscul sistemic are responsabilitatea de a sprijini activitatea Consiliului general prin elaborarea analizelor de identificare, evaluare și monitorizare a riscului sistemic și propunerea măsurilor necesare în vederea îndeplinirii obiectivului fundamental al Comitetului prevăzut la art. 2 alin. (1).

(4) Comisia tehnică privind gestiunea crizelor financiare are responsabilitatea de a sprijini activitatea Consiliului general prin elaborarea de analize referitoare la unul sau mai mulți participanți la sistemul financiar care se confruntă sau sunt

susceptibili de a se confrunța cu dificultăți majore care au impact sistemic și prin propunerea măsurilor necesare, în vederea reducerii riscului de contaminare a celorlalte instituții sau piețe financiare ori a sistemului financiar în ansamblul său.

(5) Secretariatul este asigurat de Banca Națională a României și acordă sprijin administrativ și logistic Comitetului.

(6) Organizarea și funcționarea Comitetului se stabilesc prin regulamente interne adoptate de Consiliul general al Comitetului.

Art. 6. — (1) Președintele Comitetului este guvernatorul Băncii Naționale a României.

(2) Președintele reprezintă Comitetul în relația cu terții. În cazul imposibilității temporare de exercitare a atribuțiilor de către președinte, reprezentarea se asigură de unul dintre membri, desemnat de către Consiliul general.

Art. 7. — (1) Consiliul general al Comitetului este format din 9 membri, după cum urmează:

a) din partea Băncii Naționale a României: guvernatorul, prim-viceguvernatorul și un viceguvernator desemnat de Consiliul de administrație al Băncii Naționale a României;

b) din partea Autorității de Supraveghere Financiară: președintele, prim-vicepreședintele și un vicepreședinte desemnat de Consiliul Autorității de Supraveghere Financiară;

c) din partea Guvernului: 3 reprezentanți desemnați de prim-ministru.

(2) Directorul Fondului de Garantare a Depozitelor în Sistemul Bancar participă la ședințele Consiliului general, fără drept de vot.

(3) Desfășurarea activității în calitate de membru al Consiliului general de către persoanele prevăzute la alin. (1) nu atrage o stare de incompatibilitate ori de conflict de interese în sensul prevăzut de Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, cu modificările și completările ulterioare, ori cel prevăzut în legile speciale care guvernează statutul autorităților din care fac parte aceste persoane.

(4) Componenta comisiilor tehnice și a Comitetului științific consultativ se stabilește de Consiliul general.

Art. 8. — (1) Consiliul general se întrunește în ședințe ordinare de cel puțin 4 ori pe an.

(2) Consiliul general se întrunește în ședințe extraordinare la solicitarea oricărui membru al său.

(3) Ședințele Consiliului general sunt convocate de președintele Comitetului.

(4) Membrii Consiliului general participă personal la ședințele acestuia. În mod excepțional, este permisă înlocuirea membrilor cu persoane împuternicite de Consiliul general, în condițiile în care înlocuirea este justificată de imposibilitatea temporară de exercitare a atribuțiilor de către membrii de drept.

(5) Persoanele împuternicite în condițiile alin. (4) trebuie să facă parte din aceeași instituție cu membrii de drept care sunt înlocuiți.

(6) Membrii Consiliului general nu sunt remunerați pentru activitatea desfășurată.

Art. 9. — (1) Fiecare membru al Consiliului general are dreptul la un vot.

(2) Consiliul general deliberază valabil în prezența a cel puțin jumătate plus unu dintre membrii săi.

(3) Deciziile Consiliului general se adoptă cu majoritatea voturilor exprimate.

CAPITOLUL III

Dispoziții finale

Art. 10. — (1) Comitetul asigură comunicarea către părțile interesate a recomandărilor și avertizărilor emise, precum și

publicarea pe site-ul propriu a unui comunicat de presă în termen de 3 zile de la emiterea acestora.

(2) În cazul în care emiterea recomandărilor și avertizărilor este condiționată de proceduri anterioare de notificare și aprobare din partea instituțiilor și autorităților europene, comitetul asigură comunicarea către părțile interesate a recomandărilor și avertizărilor, precum și publicarea pe site-ul propriu a unui comunicat de presă în termen de 3 zile de la primirea unui răspuns din partea instituțiilor și autorităților europene sau de la expirarea termenului de răspuns.

(3) În cazul în care Comitetul consideră că nu sunt repercusiuni la adresa stabilității financiare, acesta poate publica recomandările și avertizările emise.

(4) Comitetul asigură publicarea pe site-ul propriu a regulamentului prevăzut la art. 3 alin. (3), a doua zi după publicarea acestuia în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 11. — Președintele Comitetului prezintă Parlamentului României, până la data de 30 iunie a anului următor, raportul anual.

Art. 12. — (1) Membrii Consiliului general și oricare alte persoane care au lucrat sau lucrează pentru sau în legătură cu activitatea Comitetului nu vor divulga informații care fac obiectul secretului profesional.

(2) Informațiile primite de Comitet vor fi utilizate în mod exclusiv pentru îndeplinirea atribuțiilor acestuia.

(3) Regimul de confidențialitate al documentelor și regimul de arhivare se stabilesc prin regulament intern adoptat de Consiliul general al Comitetului, cu respectarea dispozițiilor legale în domeniu.

Art. 13. — Comitetul adoptă și urmărește implementarea strategiei privind politica macroprudențială, fără a aduce

atingere independenței Băncii Naționale a României, conform art. 130 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Art. 14. — (1) Operaționalizarea Comitetului se asigură în maximum 30 de zile de la publicarea prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Recomandările emise potrivit art. X din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 113/2013 privind unele măsuri bugetare și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 29/2015, își păstrează valabilitatea.

*

Prezenta lege asigură:

— transpunerea dispozițiilor cuprinse în secțiunile I și II, cap. 4, titlul VII din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 176 din 27 iunie 2013;

— implementarea Recomandării Comitetului european pentru risc sistemic din 22 decembrie 2011 privind mandatul macroprudențial al autorităților naționale (CERS/2011/3), publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C, nr. 41 din 14 februarie 2012;

— cadrul legal pentru implementarea Recomandării Comitetului european pentru risc sistemic din 4 aprilie 2013 privind obiectivele intermediare și instrumentele politicii macroprudențiale (CERS/2013/1), publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C, nr. 170 din 15 iunie 2013.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, în condițiile art. 77 alin. (2), cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
NICOLAE-LIVIU DRAGNEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 16 martie 2017.
Nr. 12.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET
pentru promulgarea Legii privind supravegherea
macroprudențială a sistemului financiar național

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind supravegherea macroprudențială a sistemului financiar național și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 15 martie 2017.
Nr. 296.

★

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind conferirea Ordinului *Meritul Cultural*

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 7 lit. A din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, precum și ale Legii nr. 8/2003 privind Ordinul *Meritul Cultural* și Medalia *Meritul Cultural*, cu modificările ulterioare, având în vedere propunerea ministrului apărării naționale, cu prilejul aniversării a 150 de ani de la înființare, în semn de apreciere a înaltului profesionalism și a rezultatelor remarcabile obținute, de-a lungul timpului, în conservarea, cercetarea și valorificarea tezaurului istoric și a tradițiilor militare ale Armatei României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul *Meritul Cultural* în grad de *Cavaler*, categoria F „Promovarea culturii”, Serviciului Istoric al Armatei.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

București, 17 martie 2017.
Nr. 302.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind conferirea Medaliei *Bărbăție și Credință*

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 9 lit. B și ale art. 10 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, precum și ale Legii nr. 517/2003 privind conferirea decorațiilor de război, având în vedere propunerea ministrului apărării naționale, în semn de recunoștință și apreciere pentru profesionalismul și curajul de care au dat dovadă pe timpul îndeplinirii unor misiuni în Teatrul de Operații militare din Afganistan, pentru modul exemplar în care au acționat pentru salvarea camarazilor lor,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Medalia *Bărbăție și Credință* clasa a II-a, cu însemn pentru militari, de război:

- domnului plutonier Bejan Ioan Sorin-Nicolae;
- domnului plutonier Munteanu Gheorghe Adrian;
- domnului caporal clasa a III-a Giumali Esan Metin.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

București, 17 martie 2017.
Nr. 303.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 787**

din 15 decembrie 2016

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (4) și (10)
din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (4) și (10) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Florea Mitran în Dosarul nr. 2.063/116/2015 al Tribunalului Călărași — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 256D/2016.

2. La apelul nominal se prezintă partea Florin Eftene. Lipsesc autorul excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, partea Ministerul Finanțelor Publice, prin Agenția Națională de Administrare Fiscală, a comunicat concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care face referire la situația de fapt din dosarul de fond.

4. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, reținând, în ceea ce privește dispozițiile art. 172 alin. (4) din Codul de procedură penală, că experții își desfășoară activitatea potrivit Ordonanței Guvernului nr. 2/2000, art. 1 alin. (2) din acest act normativ definind noțiunea de expert tehnic judiciar, același text făcând referire la faptul că experții validați, prin actul normativ evocat, dobândesc titlatura de expert oficial. Art. 5 din același act normativ prevede expres că experții își pot exercita activitatea în orice formă agreată de ei, individual sau în asociere. Așadar, consideră că Ordonanța Guvernului nr. 2/2000 conferă suficiente garanții pentru desfășurarea activității de expertiză. De altfel, apreciază că motivele invocate de către autor cu privire la normele procesual penale criticate sunt probleme de interpretare și aplicare a dispozițiilor criticate, întrucât autorul este nemulțumit de faptul că nu există un anumit tip de expert judiciar într-un domeniu de activitate, în condițiile în care Ordonanța Guvernului nr. 2/2000 creează cadrul necesar pentru validarea experților în orice domeniu în care ar putea fi necesar a se realiza expertize, totodată, stabilind posibilitatea acreditării unor experți străini. Cât privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (10) din Codul de procedură penală, apreciază că și aceasta este neîntemeiată, și, în acest sens, reține că actul normativ care reglementează activitatea Agenției Naționale de Administrare Fiscală prevede expres că inspectorii antifraudă pot fi detașați în cadrul parchetului, că aceștia efectuează acte de investigare economică din ordinul procurorului, iar, pe perioada detașării, aceștia nu au niciun fel de subordonare față de agenție, astfel încât există garanții suficiente cu privire la imparțialitatea lor.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 23 februarie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.063/116/2015, **Tribunalul Călărași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (4) și (10) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Florea Mitran într-o cauză penală în care autorul excepției a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de deținere în afara antrepozitului fiscal sau comercializarea pe teritoriul României a produselor accizabile supuse marcării.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul susține, în esență, că efectuarea expertizei tehnice de către experți oficiali, care fac parte din laboratoare sau instituții de stat și care primesc salariul de la stat, nu se bucură de prezumția de imparțialitate. Așa încât, având în vedere faptul că statul este parte civilă și acuzator în cauză, expertiza tehnică trebuie efectuată de către un expert independent și nu de către o persoană care primește salariul de la acesta. Apreciază că sintagma „*experți oficiali*” este neconstituțională, întrucât creează impresia că acești experți sunt experții statului care este și parte în proces. Consideră că, pentru garantarea dreptului la un proces echitabil, statul trebuie să asigure existența unor corpuri de experți independenți în toate domeniile de activitate. Faptul că nu există experți independenți în tehnologia prelucrării tutunului și produselor din tutun este culpa statului român care nu a organizat, prin Ministerul Justiției, examen pentru dobândirea calității de expert independent în acest domeniu cu mare impact economic și social.

7. Cu privire la constatare, susține că efectuarea acesteia de către un specialist din cadrul organelor judiciare nu poate garanta dreptul la un proces echitabil. Arată că, în cauză, procurorul a dispus, prin ordonanță, ca specialistul antifraudă — care funcționează în cadrul instituției, fiind detașat de la Agenția Națională de Administrare Fiscală — să stabilească prejudiciul suferit de Agenția Națională de Administrare Fiscală. Apreciază că numai o constatare realizată de un specialist independent poate garanta respectarea dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare. Apreciază că pretinsa „urgență”, la care face referire alin. (10) al art. 172 din Codul de procedură penală, nu are prioritate față de dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare.

8. **Tribunalul Călărași — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, reține că, potrivit art. 172 alin. (1) din Codul de procedură penală, efectuarea unei expertize se dispune când pentru constatarea, clarificarea sau evaluarea unor fapte ori împrejurări ce prezintă importanță pentru aflarea adevărului în cauză este necesară și opinia unui expert. Astfel, expertizele vor fi dispuse când faptele și împrejurările analizate pot contribui la aflarea adevărului, dar nivelul de cunoaștere necesar depășește cunoștințele unui jurist, presupunând o efectuare a unor cercetări ce depășesc limitele unor simple documentări. Potrivit

alin. (4) al art. 172 din Codul de procedură penală, expertiza poate fi efectuată de experți oficiali din laboratoare sau instituții de specialitate ori de experți independenți autorizați din țară sau din străinătate, în condițiile legii. De asemenea, potrivit alin. (9) al aceluiași articol, când există pericol de dispariție a unor mijloace de probă sau de schimbare a unor situații de fapt ori este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei, organul de urmărire penală poate dispune prin ordonanță efectuarea unei constatări, care se efectuează, potrivit alin. (10), de un specialist care funcționează în cadrul organelor judiciare sau din afara acestora. Analizând dispozițiile procesual penale anterior arătate, instanța reține că echivocul sau claritatea concluziilor de constatare sunt lăsate la aprecierea organului de urmărire penală sau a instanței de judecată, criteriile de apreciere nefiind impuse prin dispoziții ale legii procesual penale. În situația în care, după finalizarea raportului de constatare, când organul judiciar apreciază că este necesară opinia unui expert sau când concluziile raportului de constatare sunt contestate se dispune efectuarea unei expertize. Prin urmare, dispozițiile art. 172 din Codul de procedură penală oferă organelor de urmărire penală și instanțelor de judecată mijloace procesuale distincte ce pot fi folosite separat sau în mod coroborat pentru stabilirea adevărului în cauzele penale, prin intermediul expertizelor, mijloace care acoperă toate situațiile în care instanțele ar putea fi împiedicate să folosească concluziile rapoartelor de constatare în stabilirea adevărului. Reține că mijlocul de probă — constatarea tehnico-științifică, efectuată de specialiștii prevăzuți la art. 172 alin. (1) din Codul de procedură penală — poate fi contestat în fața instanței de judecată, în condiții de contradictorialitate, după ce partea a luat cunoștință de existența lui prin prezentarea materialului de urmărire penală. În acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 18 martie 1997, pronunțată în Cauza *Mantovanelli împotriva Franței*, și Hotărârea din 2 iunie 2005, pronunțată în Cauza *Cottin împotriva Belgiei*, potrivit căreia partea trebuie să aibă posibilitatea de a cunoaște mijlocul de probă și de a-l contesta în fața unui organ independent și imparțial. Pe de altă parte, Codul de procedură penală nu prevede o anumită valoare probantă a constatărilor, ele urmând a fi analizate, la fel ca restul probelor, prin coroborare cu celelalte probe existente la dosar. În acest sens, art. 103 din Codul de procedură penală, prevede că probele nu au o valoare dinainte stabilită prin lege și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză și că, în luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului, instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Apreciază că dispozițiile art. 172 alin. (4) și (10) din Codul de procedură penală trebuie analizate în coroborare cu prevederile art. 177—180 din același cod care oferă garanțiile procesuale necesare asigurării dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 paragraful 1 și paragraful 3 lit. b) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

10. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Reține că expertiza și constatarea sunt procedee probatorii, constituind modalități prin care se obțin mijloace de probă. Astfel, efectuarea expertizei se concretizează într-un raport de expertiză, iar constatarea, într-un raport de constatare, cele din urmă fiind mijloace de probă. În ceea ce

privește constatarea, din prevederile art. 172 alin. (9) din Codul de procedură penală, reține că aceasta se poate dispune numai în cursul urmăririi penale, are caracter facultativ, necesitatea sa fiind lăsată la aprecierea organului de urmărire penală, poate fi justificată de existența unui pericol de dispariție a unor mijloace de probă sau de schimbarea unor situații de fapt ori de necesitatea lămuririi urgente a unor fapte sau împrejurări ale cauzei, se limitează la datele, informațiile și materialul puse la dispoziție sau indicate de organul de urmărire penală. Observă că, spre deosebire de expertiză, în cazul căreia părțile sunt înștiințate despre obiectul său, pot formula obiective și pot solicita numirea unui specialist/expert-parte, în cazul constatării părțile nu beneficiază de aceste drepturi. În această materie, însă, legiuitorul recunoaște inculpatului, celorlalte părți și subiecților procesuali dreptul de a lua cunoștință de conținutul raportului de constatare și de a contesta concluziile acestuia, caz în care devine obligatorie pentru organul judiciar dispunerea unei expertize [art. 172 alin. (12) din Codul de procedură penală]. Reține că diferența de regim juridic dintre expertiză și constatare a fost explicată în doctrină prin „caracterul strict tehnic al aprecierilor înscrise în raportul de constatare, care exclud comentarii sau propuneri de ordin juridic”, dar și prin circumstanțele speciale în care aceasta poate fi dispusă, și care justifică urgența în efectuarea sa. Apreciază că, prin faptul că i se recunoaște inculpatului dreptul de a-i fi adus la cunoștință raportul de constatare, dreptul de a contesta concluziile procurorului și de a obține administrarea unei expertize, legiuitorul asigură caracterul efectiv al dreptului la apărare. De asemenea, întrucât, conform art. 103 alin. (1) din Codul de procedură penală, valoarea probatorie a raportului de constatare nu este dinainte stabilită, ci se apreciază de către organul judiciar în contextul întregului probatoriu administrat, apreciază că nu se încalcă dreptul la un proces echitabil. În ceea ce privește expertiza, potrivit art. 172 alin. (4) din Codul de procedură penală, aceasta poate fi efectuată de experți oficiali din laboratoare sau instituții de specialitate ori de experți independenți autorizați din țară sau din străinătate. Sintagmele „*experți oficiali*” și „*experți independenți*” trebuie înțelese prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (2) și art. 41 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2000. Astfel, în sensul art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2000, orice persoană fizică ce dobândește calitatea de expert tehnic judiciar în condițiile ordonanței și este înscrisă în tabelul nominal cuprinzând experții tehnici judiciari este expert oficial și poate fi numită de organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești sau de alte organe cu atribuții jurisdicționale pentru efectuarea de expertize tehnice judiciare. Pe de altă parte, delimitându-i domeniul de aplicare, prevederile art. 41 stabilesc că ordonanța nu este aplicabilă în situația în care expertiza urmează să fie efectuată de un serviciu medico-legal, de Institutul Central de Expertize Criminalistice sau de un laborator de expertiză criminalistică, precum și de orice alt institut de specialitate. Din prevederile anterior menționate rezultă că atât experții independenți, cât și cei care activează în cadrul laboratoarelor sau instituțiilor de specialitate sunt experți oficiali în sensul legii, întrucât desfășoară o activitate autorizată potrivit legii, așadar, distincția dintre cele două categorii rezidă exclusiv în forma de exercitare a profesiei. Faptul că un expert funcționează în cadrul unui laborator sau al unei instituții de specialitate nu îl face, în mod automat, incompatibil să efectueze expertiza dispusă de organul judiciar într-un proces penal. Pe de altă parte, în măsura în care o astfel de incompatibilitate subzistă, ea poate fi probată de partea interesată în condițiile art. 174 din Codul de procedură penală, iar consecința constatării incompatibilității va fi aceea că hotărârea judecătorească nu se va putea întemeia pe

constatările și concluziile raportului de expertiză respectiv. Întrucât legiuitorul recunoaște inculpatului dreptul de a contesta raportul de expertiză și de a obține înlăturarea acestuia din cadrul probatorului pentru motivul lipsei de imparțialitate a expertului, apreciază că dispozițiile criticate nu aduc atingere dreptului la un proces echitabil. Totodată, având în vedere că inculpatul are dreptul să recomande un expert care să participe la efectuarea expertizei [art. 173 alin. (4) din Codul de procedură penală], poate formula obiecțiuni în legătură cu întrebările la care expertul este chemat să răspundă [art. 177 alin. (2) din Codul de procedură penală], poate solicita lămuriri cu privire la constatările și concluziile expertului [art. 179 alin. (1) din Codul de procedură penală], poate solicita suplimentarea raportului [art. 180 din Codul de procedură penală] și chiar efectuarea unei noi expertize [art. 181 din Codul de procedură penală], apreciază că dispozițiile criticate nu încalcă dreptul la apărare.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile art. 172 alin. (4) și (10) din Codul de procedură penală sunt constituționale. Evidențiază faptul că activitatea de expertiză tehnică judiciară și extrajudiciară, precum și modul de dobândire a calității de expert tehnic se organizează și se desfășoară în condițiile prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 2/2000, cu modificările și completările ulterioare. Potrivit actului normativ indicat, este expert tehnic judiciar orice persoană fizică ce dobândește această calitate în condițiile ordonanței și este înscrisă în tabelul nominal cuprinzând experții tehnici judiciari, întocmit pe specialități și pe județe, respectiv pe municipiul București. Expertul tehnic judiciar este expert oficial și poate fi numit de organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești sau de alte organe cu atribuții jurisdicționale pentru efectuarea de expertize tehnice judiciare. Reține că, în cadrul unui proces penal, pentru efectuarea unei expertize este necesar ca persoana desemnată în acest sens să fie specializată și recunoscută ca făcând parte din corpul experților tehnici judiciari. Astfel, instanța va desemna expertul care să efectueze expertiza dintre experții oficiali din laboratoare sau instituții de specialitate ori dintre experții independenți autorizați din țară sau din străinătate. Cât privește lipsa de imparțialitate a experților, apreciază că această susținere nu poate fi reținută, întrucât legiuitorul a instituit incompatibilitățile judecătorului și pentru expert, motiv pentru care un expert aflat într-una din situațiile prevăzute de art. 64 din Codul de procedură penală nu poate fi desemnat, iar, în cazul în care a fost totuși desemnat, hotărârea judecătorească nu se poate întemeia pe constatările și concluziile acestuia. Motivul de incompatibilitate trebuie dovedit de cel care îl invocă. De asemenea, reține că experților tehnici vinovați de abateri comise în exercitarea activității de expert li se poate aplica de către Biroul central pentru expertize tehnice judiciare, în raport cu gravitatea abaterii săvârșite, sancțiuni disciplinare [art. 35 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2000]. Pe de altă parte, la efectuarea expertizei pot participa și experți independenți autorizați, numiți la solicitarea părților sau a subiecților procesuali principali, cu aplicarea prevederilor art. 173 alin. (4) teza întâi din Codul de procedură penală, potrivit cărora „*Părțile și subiecții procesuali principali au dreptul să solicite ca la efectuarea expertizei să participe un expert recomandat de acestea.*” Față de cele reținute, apreciază că legiuitorul a creat premisele unui proces echitabil, în cadrul căruia părțile implicate beneficiază de suficiente garanții pentru respectarea dreptului la apărare, în condițiile în care inculpatul are posibilitatea să solicite și să administreze toate probele necesare și utile cauzei.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 172 alin. (4) și (10) din Codul de procedură penală, având următorul conținut: „(4) *Expertiza poate fi efectuată de experți oficiali din laboratoare sau instituții de specialitate ori de experți independenți autorizați din țară sau din străinătate, în condițiile legii.*” [...] „(10) *Constatarea este efectuată de către un specialist care funcționează în cadrul organelor judiciare sau din afara acestora.*”

15. Autorul excepției susține că prevederile de lege criticate contravin atât dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 24 privind dreptul la apărare, cât și prevederilor art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și prevederilor art. 47 privind dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (4) din Codul de procedură penală, Curtea reține că, potrivit normelor procesual penale precitate, expertiza poate fi efectuată de experți oficiali din laboratoare sau instituții de specialitate ori de experți independenți autorizați din țară sau din străinătate, în condițiile legii. Curtea reține că expertiza tehnică judiciară poate fi efectuată de experți atestați în domeniile strict determinate prin Ordinul ministrului Justiției nr. 199/C/2010 pentru aprobarea Nomenclatorului specializărilor expertizei tehnice judiciare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 4 februarie 2010 și, totodată, activitatea de expertiză tehnică judiciară și extrajudiciară, precum și modul de dobândire a calității de expert tehnic se organizează și se desfășoară în condițiile prevăzute în Ordonanța Guvernului nr. 2/2000 privind organizarea activității de expertiză tehnică judiciară și extrajudiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 25 ianuarie 2000, aprobată prin Legea nr. 156/2002, cu modificările și completările ulterioare.

17. Curtea reține că, potrivit art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2000, este expert tehnic judiciar orice persoană fizică ce dobândește această calitate în condițiile ordonanței și este înscrisă în tabelul nominal cuprinzând experții tehnici judiciari, întocmit, pe specialități și pe județe, respectiv pe municipiul București. Examenul și interviul pentru atribuirea calității de expert tehnic judiciar și testarea profesională a specialiștilor care efectuează expertize tehnice judiciare se organizează de către Ministerul Justiției și se desfășoară potrivit regulamentului aprobat prin ordin al ministrului Justiției [art. 9], iar persoana care a dobândit calitatea de expert judiciar este înscrisă în tabelul nominal cuprinzând experții tehnici judiciari, întocmit, pe specialități și pe județe, de Biroul central pentru expertize tehnice judiciare [art. 11 alin. (1)], birou care funcționează în cadrul Ministerului Justiției [art. 4 alin. (1)]. Expertul tehnic judiciar este „*expert oficial*” și poate fi numit de organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești sau de alte organe cu atribuții jurisdicționale pentru efectuarea de expertize tehnice judiciare [art. 1 alin. (2)]. Așadar, în

accepțiunea Ordonanței Guvernului nr. 2/2000, expertul oficial este persoana care a dobândit calitate de expert tehnic judiciar în condițiile actului normativ precizat și este înscrisă în tabelul nominal cuprinzând experții tehnici judiciari. Potrivit aceluiași act normativ, expertiza tehnică efectuată din dispoziția organelor de urmărire penală, a instanțelor judecătorești sau a altor organe cu atribuții jurisdicționale, de către expertul sau specialistul numit de acestea, în vederea lămuririi unor fapte sau împrejurări ale cauzei, constituie „*expertiză tehnică judiciară*” [art. 2]. La cererea persoanelor fizice sau juridice se poate efectua „*expertiză tehnică extrajudiciară*” [art. 3]. Expertiza extrajudiciară se realizează, de asemenea, în condițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2000, iar organizarea examenului în vederea atribuirii calității de expert tehnic extrajudiciar și eliberarea legitimației de expert tehnic extrajudiciar revin ministerelor și altor instituții centrale, fiecare în domeniul său de specialitate, stabilit conform legii [art. 27]. Expertul tehnic extrajudiciar poate efectua numai expertize tehnice extrajudiciare în specialitatea pentru care a fost atestat, la solicitarea persoanelor fizice și juridice [art. 30 alin. (2)], de asemenea, expertiza tehnică extrajudiciară putând fi efectuată și de expertul tehnic judiciar, la solicitarea persoanelor fizice și juridice [art. 30 alin. (1)].

18. Având în vedere prevederile normative precitate, Curtea reține că expertiza se poate dispune când pentru constatarea, clarificarea sau evaluarea unor fapte ori împrejurări ce prezintă importanță pentru aflarea adevărului în cauză este necesară și opinia unui expert [art. 172 alin. (1) din Codul de procedură penală]. Curtea reține, totodată, că procesul penal este activitate reglementată de lege, desfășurată de organele judiciare, de părți și de celelalte persoane care participă într-o cauză penală la înfăptuirea de către instanțele judecătorești a justiției, în vederea constatării la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni și a pedepsirii făptuitorilor potrivit vinovăției lor. Expertiza este un mijloc de probă strict reglementat de Codul de procedură penală, fiind realizată de experți calificați drept persoane care participă la înfăptuirea de către instanțele judecătorești a justiției în cauzele penale.

19. În aceste condiții, Curtea reține că legiuitorul are competența exclusivă de a stabili sfera persoanelor care participă la înfăptuirea justiției de către instanțele judecătorești din punct de vedere al efectuării expertizei, precum și condițiile de acces în profesia menționată, condiții care trebuie să asigure certitudinea îndeplinirii actului profesional în mod imparțial și la un standard ridicat. Or, prevederile legale precitate nu fac altceva decât să stabilească aceste condiții necesar a fi îndeplinite de persoanele care doresc dobândirea calității de expert judiciar. Faptul că Biroul central pentru expertize tehnice judiciare funcționează în cadrul Ministerului Justiției și îndrumă metodologic activitatea experților demonstrează preocuparea legiuitorului ca acest corp de experți să fie sub autoritatea statului, fără ca actul profesional al expertului să fie cenzurat de minister. Mai mult, îndrumarea metodologică se constituie într-un instrument eficient în standardizarea expertizelor efectuate, ceea ce denotă grija legiuitorului ca activitatea de expertiză să se desfășoare unitar. Așadar, Curtea constată că dispozițiile legale precitate asigură, din punct de vedere normativ, imparțialitatea și un grad ridicat de profesionalism în întocmirea raportului de expertiză, raportul de expertiză întocmit de către experții tehnici judiciari și extrajudiciari fiind o garanție în sensul asigurării dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție.

20. Totodată, Curtea constată că imparțialitatea, transparența și corectitudinea expertizei sunt garantate de îndeplinirea condițiilor cerute de normele procesual penale în vigoare în activitatea de întocmire a raportului de expertiză. Astfel, Curtea

reține că legiuitorul a reglementat o serie de incompatibilități referitoare la expert în cuprinsul art. 174 din Codul de procedură penală, potrivit căruia persoana aflată în vreunul dintre cazurile de incompatibilitate prevăzute de art. 64 din Codul de procedură penală nu poate fi desemnată ca expert, iar, în cazul în care a fost desemnată, hotărârea judecătorească nu se poate întemeia pe constatările și concluziile acesteia. Totodată, în aceeași cauză, o persoană nu poate avea atât calitatea de expert desemnat de organul judiciar, cât și pe aceea de expert recomandat de unul dintre subiecții procesuali, și, de asemenea, nu poate fi desemnată ca expert recomandat de părți în aceeași cauză o persoană care funcționează în cadrul aceleiași instituții medico-legale, institut sau laborator de specialitate cu expertul desemnat de conducerea instituției respective la solicitarea organului judiciar.

21. De asemenea, Curtea reține că, atunci când instanța este cea care dispune efectuarea expertizei, obiectivele, desemnarea expertului, desemnarea experților consultanți, necesitatea acesteia sunt discutate în ședința publică, în contradictoriu cu toate părțile și subiecții procesuali principali din cauză, aceștia putând formula observații cu privire la întrebări, pot cere modificarea și completarea lor, pot formula obiecții și alte cereri [art. 177 alin. (1)—(3) din Codul de procedură penală]. De asemenea, părțile sau subiecții procesuali principali au dreptul de a desemna experți independenți autorizați care să participe la efectuarea expertizei [art. 172 alin. (8), art. 173 alin. (4), art. 177 alin. (4) din Codul de procedură penală], expertul parte având aceleași drepturi pe care le are și expertul desemnat de către instanță, iar, în situația în care are o opinie diferită față de cea exprimată de expertul desemnat, expertul parte poate întocmi un raport cu opinia separată ori poate consemna în raportul său eventuale inadvertențe pe care le constată. În situația în care expertiza a fost efectuată în lipsa părților ori a subiecților procesuali principali, aceștia sau avocatul lor sunt încunoștințați cu privire la întocmirea raportului de expertiză și cu privire la dreptul la studierea raportului [art. 178 alin. (5) din Codul de procedură penală]. De asemenea, raportul de expertiză va cuprinde, pe lângă mențiunile formale, prevăzute de art. 178 alin. (4) din Codul de procedură penală, și descrierea în amănunt a operațiilor de efectuare a expertizei, obiecțiunile sau explicațiile părților, analiza acestor obiecții sau explicații, metodele, programele și echipamentele utilizate, iar, în final, concluziile care trebuie să fie clare și neechivoce. Totodată, în cursul urmăririi penale sau al judecării, expertul poate fi audiat de organul de urmărire penală sau de instanță, la cererea procurorului, a părților, a subiecților procesuali principali sau din oficiu, dacă organul judiciar apreciază că audierea este necesară pentru lămurirea constatărilor sau concluziilor expertului [art. 179 alin. (1) din Codul de procedură penală], iar când organul de urmărire penală sau instanța constată, la cerere sau din oficiu, că expertiza nu este completă, iar această deficiență nu poate fi suplinită prin audierea expertului, dispune efectuarea unui supliment de expertiză de către același expert [art. 180 alin. (1) din Codul de procedură penală]. În același mod, se poate dispune efectuarea unei noi expertize atunci când concluziile raportului de expertiză sunt neclare sau contradictorii ori între conținutul și concluziile raportului de expertiză există contradicții, iar aceste deficiențe nu pot fi înlăturate prin audierea expertului [art. 181 alin. (1) din Codul de procedură penală].

22. Totodată, Curtea reține că organul de urmărire penală sau instanța de judecată nu are obligația de a adopta concluziile raportului de expertiză, iar valoarea probantă a expertizelor nu este prestabilită de către Codul de procedură penală, aceasta fiind supusă, potrivit art. 103 alin. (1) din Codul de procedură penală, liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării

tuturor probelor administrate în cauză. Așadar, toate probele, inclusiv cele tehnico-științifice, trebuie raportate la ansamblul probator, acestea nefiind suficiente ca să asigure condamnarea unei persoane. De altfel, Curtea reține că dispunerea condamnării are loc doar atunci când acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă, aspect de natură a conferi procesului penal un caracter echitabil, în condițiile în care, potrivit art. 4 alin. (2) din Codul de procedură penală, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului sau inculpatului.

23. Prin urmare, Curtea constată că normele procesuale penale precitate reprezintă garanții ale drepturilor fundamentale prevăzute la art. 21 alin. (3) și art. 24 din Constituție, invocate de autorul excepției, menite să asigure atât dreptul la un proces echitabil, cât și posibilitatea părților de a se apăra în cadrul procesului penal în care sunt dispuse expertize.

24. Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (10) din Codul de procedură penală, Curtea reține că procedeul probatoriu având denumirea „constatare” presupune examinarea unor situații de fapt, mijloace de probă sau persoane de către specialiști, medici legiști sau tehnicieni care funcționează în cadrul organului de urmărire penală ori în cadrul altor organe, când există pericol de dispariție a mijloacelor de probă sau de schimbare a unor situații de fapt, ori este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei. Potrivit art. 172 alin. (9) din Codul de procedură penală, constatările se dispun când sunt întrunite două condiții, respectiv există pericol de dispariție a unor mijloace de probă sau de schimbare a unor situații de fapt ori este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei. Așadar, ceea ce este specific în cazul constatării, ca mijloc de probă, este urgența, consemnarea anumitor elemente care constituie probe în procesul penal, înainte ca acestea să dispară sau să fie distruse sub acțiunea timpului sau prin acțiunea persoanelor implicate. Prin constatare se stabilește dacă elementele de la locul faptei constituie indicii sau pot conduce la suspiciunea rezonabilă că a fost săvârșită o faptă penală.

25. Curtea reține că efectuarea unei constatări se poate dispune numai în cursul urmăririi penale, prin ordonanță, de organul de urmărire penală, constatarea având caracter facultativ. Constatarea se efectuează de către un specialist care funcționează în cadrul organelor judiciare sau din afara acestora, asupra persoanei, materialului și datelor puse la dispoziție sau indicate de către organul de urmărire penală. Potrivit art. 181¹ din Codul de procedură penală, obiectul constatării, întrebările la care trebuie să răspundă specialistul și termenul în care urmează a fi efectuată lucrarea constatării este stabilit de organul de urmărire penală prin ordonanță, iar rezultatul activității desfășurate de specialist se consemnează într-un raport de constatare care va cuprinde descrierea operațiilor efectuate de specialist, a metodelor, programelor și echipamentelor utilizate și concluziile constatării.

26. Totodată, Curtea reține că, potrivit art. 172 alin. (12) din Codul de procedură penală, după finalizarea raportului de constatare, concluziile raportului de constatare pot fi contestate de părți sau subiecții procesuali principali, în această situație organul judiciar putând dispune efectuarea unei expertize. Se poate dispune efectuarea unei expertize și atunci când, deși raportul de constatare nu este contestat, față de complexitatea cauzei, organul judiciar apreciază că este necesară întocmirea unui raport de expertiză. Totodată, după finalizarea raportului de constatare, când organul judiciar apreciază că este necesar, se poate solicita opinia unui expert.

27. Potrivit art. 172 alin. (10) din Codul de procedură penală, criticat în prezenta cauză, specialiștii care pot efectua constatări funcționează în cadrul organului de urmărire penală sau în afara organelor de urmărire penală. Autorul excepției susține că efectuarea constatării de către un specialist din cadrul organelor judiciare nu este de natură a garanta dreptul la un proces echitabil și egalitatea de arme. Arată că, în cauză, procurorul a dispus, prin ordonanță, ca specialistul antifraudă — care funcționează în cadrul instituției, fiind detașat de la Agenția Națională de Administrare Fiscală — să stabilească prejudiciul suferit de Agenția Națională de Administrare Fiscală. Apreciază că numai o constatare realizată de un specialist independent poate garanta respectarea dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare.

28. Față de susținerile autorului excepției din prezenta cauză, Curtea reține că, potrivit art. 3 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, inspectorii antifraudă din cadrul Direcției de combatere a fraudelor sunt detașați în cadrul parchetelor, în condițiile legii, pe posturi de specialiști, în vederea acordării de suport tehnic de specialitate procurorului în efectuarea urmăririi penale în cauzele având ca obiect infracțiuni economico-financiare, în scopul efectuării cu celeritate și în mod temeinic a activităților de descoperire și de urmărire a infracțiunilor economico-financiare, pentru clarificarea unor aspecte tehnice în activitatea de urmărire penală. În exercitarea atribuțiilor de serviciu, inspectorii antifraudă din cadrul Direcției de combatere a fraudelor efectuează, din dispoziția procurorului, constatări tehnico-științifice, care constituie mijloace de probă, în condițiile legii, investigații financiare în vederea indisponibilizării de bunuri, orice alte verificări în materie fiscală dispuse de procuror [art. 3 alin. (4)]. Totodată, potrivit art. 4 alin. (1) din același act normativ, inspectorii antifraudă detașați în cadrul parchetelor își desfășoară activitatea sub autoritatea exclusivă a conducătorului parchetului în cadrul căruia funcționează.

29. Totodată, Curtea reține că prin Decizia nr. 190 din 3 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 385 din 23 mai 2014, a realizat un control de constituționalitate cu privire la art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 503/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 18 iulie 2002, cu modificările și completările ulterioare, respingând, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate. Potrivit dispozițiilor de lege criticate, „(1) În cadrul Direcției Naționale Anticorupție sunt numiți, prin ordin al procurorului și șef al acestei direcții, cu avizul ministerelor de resort, specialiști cu înaltă calificare în domeniul economic, financiar, bancar, vamal, informatic, precum și în alte domenii, pentru clarificarea unor aspecte tehnice în activitatea de urmărire penală. (2) Specialiștii prevăzuți la alin. (1) au calitatea de funcționar public și își desfășoară activitatea sub directă conducere, supraveghere și control nemijlocit al procurorilor din Direcția Națională Anticorupție. Specialiștii au drepturile și obligațiile prevăzute de lege pentru funcționarii publici, cu excepțiile menționate în prezenta ordonanță de urgență. De asemenea, specialiștii beneficiază, în mod corespunzător, de drepturile prevăzute la art. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002 privind salarizarea și alte drepturi ale magistraților, cu modificările și completările ulterioare. (3) Constatarea tehnico-științifică efectuată din dispoziția scrisă a procurorului de specialiștii prevăzuți la alin. (1) constituie mijloc de probă, în

condițiile legii. (4) Constatările tehnico-științifice și expertizele pot fi efectuate și de alți specialiști sau experți din instituții publice sau private române sau străine, organizate potrivit legii, precum și de specialiști sau experți individuali autorizați sau recunoscuți, potrivit legii.”

30. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea a constatat că dispozițiile art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 întrunesc exigențele impuse de un proces echitabil, inclusiv cea referitoare la necesitatea respectării principiului egalității armelor de care părțile pot dispune în cadrul unei proceduri judiciare. Astfel, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, Curtea a reținut că partea interesată are posibilitatea ca, odată cu prezentarea materialului de urmărire penală, în condițiile art. 250—254 din Codul de procedură penală (din 1968), să ia cunoștință de existența constatării tehnico-științifice ca mijloc de probă efectuat de specialiștii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție. Subsecvent, poate formula obiecțiuni la raportul de constatare sau se poate contesta în fața instanței de judecată, în condiții de contradictorialitate, mijlocul de probă respectiv. De asemenea, Curtea a observat că, în procesul deliberării, judecătorul verifică și evaluează materialul probator și își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat în cauză, prin coroborarea și aprecierea probelor, iar nu prin raportarea exclusivă la constatările tehnico-științifice întocmite de specialiștii prevăzuți de textele de lege criticate, astfel că informațiile conținute în constatările tehnico-științifice nu pot crea în mod concret riscul unui abuz de procedură. Totodată, cu privire la statutul specialiștilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, Curtea a constatat că faptul că aceștia își desfășoară activitatea sub directa conducere, supraveghere și sub controlul nemijlocit al procurorilor nu echivalează cu lipsa de obiectivitate sau de imparțialitate a acestora. Pe de altă parte, soluția legislativă este firească, de vreme ce procurorul supraveghează întreaga urmărire penală (în același sens, Decizia nr. 133 din 7 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 12 aprilie 2013, și Decizia nr. 242 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 415 din 9 iulie 2013).

31. Curtea a constatat, totodată, că simpla abrogare a alineatelor (3) și (4) ale articolului art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, prin legea de punere în aplicare a noului Cod de procedură penală, nu poate fi considerată în sine un argument de neconstituționalitate și un

element de noutate în măsură să conducă la un reviriment jurisprudențial, mai ales că dispozițiile art. 172 alin. (7), (9) și (10) din noul Cod de procedură penală preiau soluția legislativă cuprinsă în art. 11 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, abrogarea acestora din urmă având ca scop eliminarea normelor redundante. Astfel, art. 172 din noul Cod de procedură penală prevede că, în anumite cazuri, organul de urmărire penală poate solicita opinia unor specialiști care funcționează în cadrul organelor judiciare sau în afara acestora. Rapoartele de constatare întocmite de acești specialiști constituie, potrivit art. 97 alin. (2) lit. e) din noul Cod de procedură penală, un mijloc de probă, în condițiile în care art. 5 alin. (2) din același cod prevede că organele de urmărire penală au obligația de a strânge și de a administra probe atât în favoarea, cât și în defavoarea suspectului sau inculpatului. În plus, judecata se desfășoară de către o instanță independentă și imparțială, în condiții de publicitate, oralitate și contradictorialitate, iar judecătorul își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat în cauză, verificând, evaluând și coroborând probele care nu au valoare prestabilită.

32. Considerentele precitate, care au fundamentat deciziile Curții Constituționale anterior menționate, își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, excepția de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 172 alin. (10) din Codul de procedură penală urmând a fi respinsă ca neîntemeiată.

33. Cu privire la prevederile invocate din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, Curtea reține că, astfel cum a statuat Curtea prin Decizia nr. 1.237 din 6 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 24 noiembrie 2010, „acestea, de principiu, sunt aplicabile în controlul de constituționalitate în măsura în care asigură, garantează și dezvoltă prevederile constituționale în materia drepturilor fundamentale, cu alte cuvinte, în măsura în care nivelul lor de protecție este cel puțin la nivelul normelor constituționale în domeniul drepturilor omului”. În speță, Curtea constată că, în ceea ce privește dispozițiile art. 47 privind dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, considerentele reținute mai sus abordează toate aceste aspecte, fiind, în consecință, valabile și cu privire la aceste dispoziții din Cartă.

34. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florea Mitran în Dosarul nr. 2.063/116/2015 al Tribunalului Călărași — Secția penală și constată că dispozițiile art. 172 alin. (4) și (10) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Călărași — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 decembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ORDONAŢE ŞI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONAŢĂ DE URGENŢĂ

pentru completarea art. 2 alin. (1) din Legea nr. 121/2011 privind participarea forţelor armate la misiuni şi operaţii în afara teritoriului statului român

La Summitul NATO de la Varşovia din 8—9 iulie 2016, şefii de state şi de guverne au adoptat un pachet de decizii menit să asigure acţiunea sinergică a aliaţilor pentru consolidarea posturii de descurajare şi apărare.

Luând în considerare că pentru materializarea deciziilor adoptate la nivel aliat, România a elaborat Planul integrat de acţiune pentru implementarea deciziilor Summitului de la Varşovia, care prevede participarea la prezenţa înaintată consolidată a NATO, în partea de nord a flancului estic al Alianţei, cu o subunitate de nivel companie, în cadrul grupului de luptă sub conducerea Statelor Unite ale Americii, ce va fi constituit pe teritoriul Poloniei,

având în vedere că în perioada iulie—octombrie 2016 autorităţile militare NATO au elaborat şi avizat documentele pentru implementarea la nivel militar a deciziilor adoptate la summit,

întrucât, pe timpul reuniunii Consiliului Nord-Atlantic, la nivel de miniştri ai apărării, din perioada 26—27 octombrie 2016, au fost aprobate documentele pentru consolidarea prezenţei NATO pe flancul estic şi reconfirmate angajamentele naţionale anterioare,

ţinând cont de decizia naţională de a participa cu forţe şi mijloace la prezenţa înaintată consolidată pe flancul de nord-est al Alianţei, în cadrul grupului de luptă din Polonia condus de SUA, şi de rezultatele negocierilor bilaterale cu partenerul american, finalizate în luna noiembrie 2016,

pentru completarea cadrului normativ cu prevederi esenţiale vizând întrebuiţarea forţelor şi capacităţilor existente la nivelul Armatei României, în afara teritoriului statului român, precum şi limitele aranjamentelor de comandă-control care se pot stabili între structurile militare române şi cele ale statelor aliate sau parteneri,

având în vedere că misiunile pe care le va executa subunitatea românească în Polonia nu sunt prevăzute de legislaţia actuală,

luând în considerare calendarul activităţilor aprobat de Consiliul Nord-Atlantic, care prevede realizarea capacităţii iniţiale a grupurilor de luptă pe flancul nord-estic al Alianţei până la 1 aprilie 2017 şi cerinţa ca subunitatea românească să execute deplasarea în Germania începând cu data de 20 martie 2017 pentru a fi integrată în cadrul grupului de luptă condus de SUA, cu tot personalul, echipamentele şi materialele planificate,

dat fiind faptul că nerespectarea de către România a acestor termene determină imposibilitatea realizării stării acţionale a grupului de luptă condus de SUA, necesară îndeplinirii misiunilor stabilite,

întrucât fără această modificare de urgenţă România nu îşi va putea respecta angajamentele asumate, ceea ce ar putea conduce la apariţia unor disensiuni în cadrul NATO privind coeziunea şi efortul comun de întărire a prezenţei înaintate pe flancul estic, cu posibil impact asupra activităţilor NATO ce se vor desfăşura pe teritoriul naţional,

având în vedere că aspectele de mai sus vizează un interes public şi constituie o situaţie extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată, se impune adoptarea de măsuri imediate pe calea ordonanţei de urgenţă,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituţia României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanţă de urgenţă.

Articol unic. — La articolul 2 alineatul (1) din Legea nr. 121/2011 privind participarea forţelor armate la misiuni şi operaţii în afara teritoriului statului român, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 427 din 17 iunie 2011, după litera a) se introduce o nouă literă, litera a¹), cu următorul cuprins:

„a¹) de implementare a măsurilor de asigurare a aliaţilor, prezenţă înaintată şi descurajare, precum şi a altor acţiuni stabilite prin decizii ale Consiliului Nord-Atlantic pentru asigurarea securităţii în spaţiul Atlanticului de Nord, în conformitate cu prevederile Tratatului Atlanticului de Nord, semnat la Washington, la 4 aprilie 1949;”.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
Ministrul apărării naţionale,
Gabriel-Beniamin Leş
Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan
Ministrul afacerilor externe,
Teodor-Viorel Meleşcanu

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind stabilirea plafonului maxim pentru cheltuielile de cazare aferente imobilelor cu destinația de locuință de serviciu și imobilelor cu destinația de locuință, propuse în vederea vânzării, din fondul locativ administrat de Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, pentru anul 2017

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, precum și al art. 14² alin. (2) și art. 14⁹ alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 101/2011 privind reglementarea condițiilor pentru vânzarea unor imobile, proprietate privată a statului, aflate în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, a imobilelor proprietatea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, pentru reglementarea situației juridice a unor imobile, pentru reglementarea cheltuielilor de cazare în unele situații speciale, precum și pentru modificarea unor acte normative, aprobată cu completări prin Legea nr. 382/2013, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Miniștrii, inclusiv persoanele care ocupă funcții asimilate celei de ministru, precum și miniștrii delegați, care nu dețin în proprietate exclusivă ori în coproprietate imobile cu destinația de locuințe în municipiul București, beneficiază, pe durata mandatului, în limita unui plafon maxim anual de 55.000 lei, de decontarea cheltuielilor de cazare pentru folosința imobilelor cu destinația de locuință de serviciu din fondul locativ aflat în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, prevăzut în anexa nr. 11 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 101/2011 privind reglementarea condițiilor pentru vânzarea unor imobile, proprietate privată a statului, aflate în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, a imobilelor proprietatea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, pentru reglementarea situației juridice a unor imobile, pentru reglementarea cheltuielilor de cazare în unele situații speciale, precum și pentru modificarea unor acte normative, aprobată cu completări prin Legea nr. 382/2013, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Secretarii de stat și persoanele care ocupă funcții asimilate celei de secretar de stat, care nu dețin în proprietate exclusivă ori în coproprietate imobile cu destinația de locuințe în municipiul București, beneficiază, pe o perioadă de 3 luni de la data numirii în funcție, în limita unui plafon maxim de 9.000 lei, de decontarea cheltuielilor de cazare pentru folosința imobilelor cu destinația de locuință de serviciu din fondul locativ aflat în

administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, prevăzut în anexa nr. 11 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 101/2011, aprobată cu completări prin Legea nr. 382/2013, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — (1) Persoanele care ocupă funcții de viceprim-ministru, ministru de stat, ministru, ministru delegat, precum și funcții asimilate celei de ministru, care nu dețin în proprietate exclusivă ori în coproprietate imobile cu destinația de locuință în municipiul București, beneficiază, în limita unui plafon maxim anual de 55.000 lei, de decontarea cheltuielilor de cazare pentru folosința imobilelor cu destinația de locuință, aflate în proprietatea privată a statului și în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” și propuse în vederea vânzării.

(2) Persoanele prevăzute la art. 14⁸ alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 101/2011, aprobată cu completări prin Legea nr. 382/2013, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția celor prevăzute la alin. (1), care nu dețin în proprietate exclusivă ori în coproprietate imobile cu destinația de locuință în municipiul București, beneficiază, pe durata mandatului sau a raportului de serviciu, în limita unui plafon maxim anual de 40.000 lei, de decontarea cheltuielilor de cazare pentru folosința imobilelor cu destinația de locuință, aflate în proprietatea privată a statului și în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” și propuse în vederea vânzării.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Mihai Busuioc

Ministrul finanțelor publice,

Viorel Ștefan

București, 16 martie 2017.

Nr. 128.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru completarea art. 8 din Hotărârea Guvernului
nr. 1.215/2009 privind stabilirea criteriilor și a condițiilor
necesare implementării schemei de sprijin pentru promovarea
cogenerării de înaltă eficiență pe baza cererii
de energie termică utilă**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și a Deciziei Comisiei Europene C(2016) 7.522 final din 16 noiembrie 2016 *Schemă de ajutor pentru promovarea cogenerării de înaltă eficiență pe baza cererii de energie termică utilă*,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La articolul 8 din Hotărârea Guvernului nr. 1.215/2009 privind stabilirea criteriilor și a condițiilor necesare implementării schemei de sprijin pentru promovarea cogenerării de înaltă eficiență pe baza cererii de energie termică utilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 748 din 3 noiembrie 2009, cu modificările și completările ulterioare, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Producătorii de energie electrică și termică în cogenerare beneficiază de schema de sprijin pe o perioadă de maximum 11 ani consecutivi, fără a depăși anul 2023.”

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Ministrul energiei,

Toma-Florin Petcu

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării
regionale, administrației publice
și fondurilor europene,

Sevil Shhaideh

Ministrul economiei,

Mihai Tudose

Ministrul afacerilor externe,

Teodor-Viorel Meleşcanu

p. Ministrul delegat pentru afaceri europene,

Bogdan Mănoiu,

secretar de stat

București, 16 martie 2017.

Nr. 129.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 906/2016 privind
aprobarea circumstanțelor și a procedurii specifice aferente
programului strategic de înzestrare „Corvetă multifuncțională”**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Hotărârea Guvernului nr. 906/2016 privind aprobarea circumstanțelor și a procedurii specifice aferente programului strategic de înzestrare „Corvetă multifuncțională”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.034 din 22 decembrie 2016, se abrogă.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Ministrul apărării naționale,

Gabriel-Beniamin Leș

Ministrul economiei,

Mihai Tudose

Ministrul finanțelor publice,

Viorel Ștefan

București, 16 martie 2017.

Nr. 130.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE**
pentru abrogarea art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 992/2016
privind rechemarea și numirea unui consul general

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Articolul 3 din Hotărârea Guvernului nr. 992/2016 privind rechemarea și numirea unui consul general, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.043 din 23 decembrie 2016, se abrogă.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor externe,
Teodor-Viorel Meleşcanu

București, 16 martie 2017.
Nr. 131.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE**
pentru abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 996/2016
privind numirea unui consul general

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 996/2016 privind numirea unui consul general, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.043 din 23 decembrie 2016, se abrogă.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor externe,
Teodor-Viorel Meleşcanu

București, 16 martie 2017.
Nr. 132.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE**
pentru abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 986/2016
privind numirea unui consul general

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 986/2016 privind numirea unui consul general, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.043 din 23 decembrie 2016, se abrogă.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor externe,
Teodor-Viorel Meleşcanu

București, 16 martie 2017.
Nr. 133.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Marian Burcea în funcția
de membru al consiliului de administrație și de președinte
al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
cu rang de secretar de stat**

Având în vedere propunerea formulată de ministrul sănătății,
în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea
Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al
art. 286 alin. (1) lit. a) și art. 287 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în
domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al
art. 17 alin. (3) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin
Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul
Marian Burcea se numește în funcția de membru al consiliului de administrație și
de președinte al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, cu rang de secretar de
stat, pentru un mandat de 4 ani.

Art. 2. — La data prevăzută la art. 1, Decizia prim-ministrului nr. 140/2016
privind exercitarea atribuțiilor președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 313 din 22 aprilie 2016, își
încetează aplicabilitatea.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANUContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Mihai BusuiocBucurești, 17 martie 2017.
Nr. 273.**EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI**

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.roAdresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 052869